

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

Broj: K-DO-5/06.
Vukovar, 29. prosinca 2006.
VM/BD

19.1. 07

ŽUPANIJSKOM SUDU U VUKOVARU

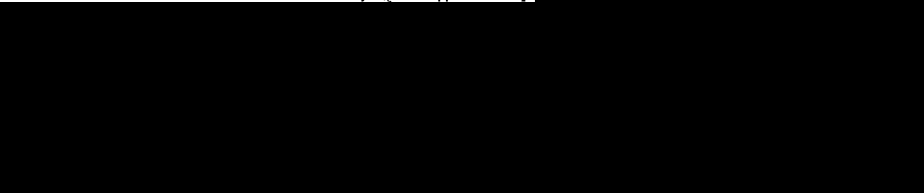
VUKOVAR

Temeljem čl.42. st.2. toč.4. u svezi čl.203. st.2. Zakona o kaznenom postupku ("NN", broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, i 115/06., nastavno ZKP), podižem

OPTUŽNICU

protiv:

okr. DUŠANA ZINAJIĆA, zv. „Ziza“,

da je:

dana 20. studenog 1991. godine, u Vukovaru, nakon okupacije dijela grada zv. „Borovo naselje“, na raskrižju ulica Karla Marxa i Borovske ceste, na prostoru ispred caffe- bara „Lion“ na kojem su pripadnici tzv. JNA i paravojskih postrojbi doveli i držali oko sto zarobljenih civilnih osoba, od kojih su grupi od oko petnaest muških osoba naredili da legnu potrbuške na tlo jedan pored drugog s rukama na potiljku, među kojima se nalazio i Tomislav Kovačić, što su ovi u strahu učinili, kao pripadnik paravojskih postrojbi protivno čl.3. st.2. toč.a. i c. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine prišao ovome s leđa i iz puške ispalio hitac u smjeru njegove glave, ali ga je u tom momentu nepoznati vojnik tzv. JNA povukao za ruku, pa je zmo Tomislava Kovačića okrnulo po tjemenu glave, poslije čega ga je oblila krv, a nakon čega mu je nepoznata osoba pružila liječničku pomoć,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu,

pa da je time počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. st.1. OKZ RH.

Stoga

predlažem

- 1) da se pred tim sudom održi glavna rasprava,
- 2) da se na glavnu raspravu pozove: okrivljenika Dušana Zinajića (list 41), oštećenika Tomislava Kovačića (list 51), svjedoke Eduarda Vajanda (list 76), Đuru Vereša (list 78), Josipa Blaževića (list 80), Vladimira Kukavicu (list 82), Josipa Križaka (list 84), Eriha Šarića (list 85) i Đuru Pećkovskog (list 89),
- 3) da se na glavnoj raspravi pročita: izvješće o uhićenju i dovođenju (list 6-7), zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija (list 8-9), rješenje (list 43-44, 62-63, 98-99), izvadak iz kaznene evidencije (list 95), da se pregleda DVD snimka, sačinjena na raskrižju Borovske i Trpinjske ceste.

Obrazloženje

U kaznenoj prijavi PU Vukovarsko-srijemske, broj 511-15-04/3-07/3-KU-26/06. od 24. siječnja 2006. godine je navedeno, da je okrivljeni dana 20. studenoga 1991. godine, po okupaciji Borova naselja, kod caffe-bara „Lion“, kao pripadnik srpskih paravojnih postrojbi, u namjeri da liši života Tomislava Kovačića, dok je isti ležao na tlu s rukama na glavi, ispalio hitac, te ga ranio u predjelu tjemena glave, pa je protiv njega provedena istraga, zbog krivičnog djela iz čl.120. st.1. OKZ RH.

Tijekom istrage ispitani su u svojstvu svjedoka oštećeni Tomislav Kovačić, te Eduard Vajand, Đuro Vereš, Josip Blažević, Erih Šarić, Vladimir Kukavica, Josip Križak i Đuro Pećkovski, pribavljen je DVD snimka o događanju na raskrižju Borovske i Trpinjske ceste u kritično vrijeme, te je okrivljeni Dušan Zinajić dao svoju obranu.

Ispitan tijekom istrage ošt. Tomislav Kovačić (list 51-52, 68-69) iskazao je, da je dana 20. studenoga 1991. godine izašao iz atomskog skloništa u Borovu naselju, da bi našao transporter ili bilo kakvo vozilo radi evakuacije svog bolesnog oca. Prethodno je u Borovo ušla vojska i civili su putem razglasa bili pozvani da izađu iz skloništa. Dok je hodao prema caffe-baru „Lion“ začuo je glas pored sebe, koji je od ranije poznao, a sa strane je vidio nekog čovjeka, koji je stajao i kad ga je vidio rekao je: „Znam ja tebe, ti si za Tuđmana“. Kod caffe-bara je bilo mnoštvo civila, možda 300-400 ljudi, koji su stajali u polukrugu, a oko civila je bila vojska. Na sredini raskrsnice je bio tenk JNA, koji je prolazio. Kad je prišao gomili civila, nepoznati vojnici su naredili da legnu na zemlju s rukama na vratu i licem okrenutim prema tlu. Navodi, da se odvažio pridići na koljena, jer je prepoznao mještana Borova Balaban Živka i zamolio ga da ga pusti, da ode nazad u podrum po svog nepokretnog oca. Kad se pridigao iza sebe je ponovno čuo okrivljenog Zinajića i u tom trenutku ga vidio iza sebe. Obojica, okrivljeni Zinajić i Balaban, su

bili naoružani. Siguran je da je to bio okrivljeni Dušan Zinajić iz Borova, jer ga je znao iz Borova od ranije, viđao ga je kada ide s posla iz fabrike i zna da mu je nadimak „Ziza“. U ambulanti u Borovu radio je 30 godina, pa je poznavao ljude koji su radili u Kombinat. U momentu kad se obraćao Balabanu, on je bio udaljen na jedno 1,5-2 m i čuo je molbu. Svjedok navodi, da je ponovno ostao na zemlji, te još nekoliko puta ustajao sa zemlje, u kojim trenucima mu je okrivljeni bio iza leđa i pričao: „Znam da ti je žena Srпкиnja, a da ti nisi Srbin, da si ti za Tuđmana“. Svjedok navodi, da se u neredu i panici koja je vladala među zarobljenicima, ponovno pridigao, da bi nekoga pitao za oca i tada je osjetio žarenje na vrhu glave i pri tom čuo opaljenje iz vatrenog oružja. Oblila ga je krv, pa je u tom momentu stavio ruku na glavu, a prišao je neki Miloradov, obučen u vojnu uniformu JNA, rekavši da je iz Vojno-medicinske akademije Novi Sad, te mu pružio prvu pomoć. I nakon toga morao je ostati na zemlji još oko sat vremena zajedno s drugim civilima, a u blizini više nije čuo glas okrivljenog. Prije ranjavanja nitko od prisutnih vojnika i naoružanih osoba, koje su čuvale civile, nije držao upereno oružje u pravcu civila, nije vidio ni okrivljenog da drži upereno oružje, jer ga nije mogao vidjeti ležeći onako potruške na zemlji, već ga je čuo iza sebe i nakon toga čuo hitac iz vatrenog oružja i bio ranjen. Svjedok je naveo za sebe, da poštuje sve narode i nacije, a sam je po nacionalnosti Srbin. Nikada nije bio uključen u vojne postrojbe, a kad je doveden i zarobljen s ostalim civilima kod „Liona“, bio je civilna osoba. Te prilike bio je veoma uplašen i nije siguran koliko je ljudi okolo bilo naoružano i koliko je bilo civila. Ni u jednom trenutku nije pomislio da je u njega pucao Živko Balaban, jer se prije ranjavanja nalazio ispred, a svjedok navodi, da je poznavao oca i majku ovoga, te ga zamolio da mu pomogne, ako može.

Svjedok Eduard Vajand (list 76-77) iskazao je pred istražnim sucem, da je u jutarnjim satima dana 20.11.1991. godine vojska JNA ušla tenkovima u Borovo naselje, te preko razglasa pozivala civile i vojsku da se predaju. Nakon tih poziva, počeli su izlaziti iz podruma i skloništa i tako su izlazili i Srbi i Hrvati, a bio je s majkom, tada starom 70 godina, i Josipom Blaževićem. Uputili su se prema caffe-baru „Lion“ i u blizini zaustavljeni, gdje su Blaževića odveli, a pretražili njegove džepove i majčinu torbu. Na uglu su odveli majku, naredili da legne s rukama na vratu, pri čemu su udarali rukama i nogama, čupali za kosu i šutali, a to su radile nepoznate osobe. Vikali su da će ovi ustaše vidjeti kako oni kolju i tada je bio bačen na tlo u „grupu za strijeljanje“ u kojoj je bio Tomislav Kovačić, liječnik iz Borova i Josip Blažević, a prepoznao je i Đuru Hodaka, Piera Suzani, Đuru Vereša i još neke Borovčane. Za vrijeme dok su ležali s rukama na potiljku, četnici su oko njih urlali pijani i razulareni. Nešto kasnije naišao je Živko Balaban, kojeg poznaje od ranije jer su radili zajedno u Borovu. Balaban je naredio da svi podignu glave jer im je htio vidjeti lica, pa je prišao Josipu Blaževiću, uhvatio ga za kosu, za leđa, a onda mu zadao udarac laktom u rebra, po glavi, stomaku i kralježnici. Tukao ga je nogama i rukama. Svjedok nadalje navodi da je vidio, kad je smio pridići glavu, da u blizini leži Tomislav Kovačić, koji se mimo komande pridizao i govorio okolnim četnicima, da je on liječnik iz Borova, da je liječio Srbe i Hrvate i da mu je otac ostao u podrumu, pa da mu idu spasiti oca. Kad se Kovačić pridigao, treći ili četvrti puta, s leđa je došao okrivljeni Dušan Zinajić i naredio riječima: „Lezi dolje ustašo“. Ovaj to nije poslušao i ponovno se podigao, okrivljeni Zinajić mu je tada prišao sasvim blizu i cijev puške približio njegovoj glavi, tj. tjemenu, a tada je priskočio policajac JNA uhvativši Zinajića za ruku u kojoj je držao pušku. Međutim, Zinajić je stisnuo obarač ravnajući doktora Kovačića u stražnji dio glave, odnosno tjeme. Nakon toga, oblila ga je

krv. Tada je oficir naredio da svi civili uđu u vojno-teretno vozilo, a prije zarobljenih civila u vojni TAM ušao je okrivljeni i sjeo na sam početak klupe. Zarobljenici su tada prisilno ubacivani u stražnji dio kamiona, gdje je bio okrivljeni, koji je nogama i šakama udarao ljude prije nego što su se smjestili na klupu. Među tim ljudima nije bio doktor Kovačić. Kad je to primijetio, onaj isti oficir JNA prišao je vozilu i naredio okrivljenom da siđe dolje. Svjedok je naveo, da je događaj u kojem je okrivljeni pucao u oštećenika trajao vrlo kratko, možda 15-20 sekundi, ali dopušta da je možda bilo više vremena, jer to nije mogao procijeniti, a kod sebe nije imao sat. Nakon pucnja, pažnja zarobljenika i čuvara bila je upravljena prema Zinajiću i Kovačiću, pa su u tom momentu mogli podići glave, pri čemu je vidio trenutak ispaljenja hica.

Svjedok Đuro Vereš (list 78-79) iskazao je, da je 1991. godine bio u skloništu zajedno s Tomislavom Kovačićem. Nakon što su od pripadnika JNA kao civili pozvani da krenu prema sabirnom mjestu, vidio je i Tomislava Kovačića kako hoda među drugim civilima u špaliru, koji su sačinili četnici i domaći dobrovoljci. Na raskršću Trpinjske i Borovske ceste stajali su tenkovi JNA i tu su počeli odvajati civile, time što su znali muškarce koji su bili u obrani Vukovara i koje su odvojili posebno, naredivši da moraju leći na tlo. Bilo ih je oko 20-ak, a među njima i Tomislav Kovačić. On je stalno dizao glavu i ponavljao da ne pripada tu i da je liječnik, ali nitko nije slušao što govori. Jedan četnik mu je rekao da šuti i opsovao majku, naredivši da ne diže glavu. Dok su tako ležali na tlu, dr. Kovačić se pridizao i tražio pomoć za oca. Kad je zbog toga dojadio četnicima, koji su ih čuvali, prišao je četnik s crnogorskim naglaskom i opet naredio da ušuti, što ovaj nije učinio, pa mu je taj isti četnik prislonio pušku blizu glave, pri čemu je cijev puške bila na metar iznad njegove glave, nanišanio je i ispalio hitac. Odmah je prišao drugi četnik i naredio da doktora Kovačića bace iza ograde, misleći da je ovaj ubijen. Svjedok navodi da dalje nije gledao i nije vidio kad se ustao ranjeni doktor Kovačić, a istoga dana sreo je doktora Kovačića kod kapije Borovo komerca, gdje je bio sabirni centar. Vidio je da ima zamotanu glavu u zavoj, ali nisu mogli razgovarati. Tu osobu, koja je ispalila hitac prema glavi doktora Kovačića ne poznaje, a ta osoba se prilikom ispaljenja nalazila iza njih. U to vrijeme vladao je veliki strah i za sitnicu se gubio život, tako da nije zagledao lica osoba koje su ih okruživale, niti je bio u stanju pamtiti. Poznaje Eduarda Vajanda i vidio ga je kada su se digli i išli u špaliru do sabirnog centra na glavnoj kapiji Kombinata Borovo, gdje su obojica bili određeni za Stajićevo. Nije vidio da je netko od osoba, koji su ležali na zemlji, ubacivan u vojni kamion, a ne poznaje osobu po imenu Dušan Zinajić, ni tada ni sada.

Svjedok Josip Blažević (list 80-81) ispitan tijekom istrage, iskazao je, da je bio pripadnik Zbora narodne garde sve do zauzimanja Vukovara po tadašnjoj JNA i četničkih postrojbi. Nakon što više nisu mogli držati položaje, dana 16.11.1991. godine su se povukli, a dva dana kasnije je došao u podrum stana Eduarda Vajanda. U podrumu je bio Vajand, njegova majka i on. Vajanda je pozvao da pokušaju izaći, a on je to odbio jer mu je majka bila teško pokretna. Svjedok navodi, da je izašao na ulicu dana 20.11.1991. godine kada su svi izlazili, tako da se predao vojniku JNA, koji je bio Borovčanin, razgovarali su i on je preporučio da krene prema benzinskoj crpki, na ugao Borovske ceste. Otišao je kod Vajanda u podrum, da bi i on izašao van zajedno s majkom. Došavši do caffè-bara „Lion“, sreo je Mišu Relića, obučenog u četničku uniformu i Branislava Verčevića i jednog trećeg četnika, obraslog u crnu bradu, sa šljemom na glavi, koji je prijetio da će ga zaklati, a

nakon toga odveo ga par koraka dalje u grupu zarobljenih civila, gdje je morao leći na tlo s rukama složenim na vrat. Na zemlji pored, ležao je Đuro Vereš, a druge ljude nije mogao prepoznati. Možda nakon 15 minuta doveli su doktora Kovačića i on je legao s desne strane, svjedok navodi, do njegovih kukova. Čuo je kako govori i moli dr. Mladena Jovića, da mu spasi oca, koji je ostao nepokretan u podrumu. Prvu grupu zarobljenika su činili zarobljenici koji su se dragovoljno predali, a drugu su formirali nakon što je došao Živko Balaban. Nešto kasnije, netko je pucao u glavu dr. Kovačiću, ali nije vidio sam trenutak ispaljenja hica, iako se odmah okrenuo prema njemu i ugledao stražara, obučenog u četničku uniformu, koji je pritrčao okrivljeniku i oteo mu oružje. Uhvatio ga je za desnu ruku, u kojoj je držao pušku M-48, tada je prišao i drugi stražar, tako da su ga ova dvojica četnika odvucli. Tu dvojicu stražara nije poznavao, samo je prepoznao okrivljenog, koji je iz Borova i zna ga 40 godina. Potom su morali ući u vojni kamion, u kojem nije vidio dr. Kovačića, a iz kamiona su istovarili okrivljenog nakon što ga je udario šakom u lice. Okrivljeni je tada bio razoružan i mirisao je na alkohol. Svjedok navodi da je siguran, da je u dr. Kovačića pucao okrivljeni, jer u blizini zatočenika su bila dva stražara i okrivljeni, a nakon pucnja ti stražari su držali okrivljenog, oduzevši mu iz ruku oružje. Svjedok je još naveo, da nije čuo da bi se okrivljeni obraćao dr. Kovačiću, a čuo je da je dr. Jović rekao dr. Kovačiću, kako zna koga je liječio i da ostane ležati na zemlji. Također, da nije smio podizati glavu kao ni ostali zarobljenici na tlu, a instinktivno je podigao prednji dio tijela nakon opaljenja puške iza. Te prilike je vidio snimatelje televizije iz Srbije, koji su snimali baš kad su digli Đuru Hodaka i morao je dati izjavu da su mu sinovi klali po Vukovaru i dizali kuće u zrak. Okrivljenog Dušana Zinajića poznaje od 1966. godine, jer stanuje u blizini njegove kuće, poznato mu je da je igrao mali nogomet i s njim nikada nije bio u zavadi.

Ispitan tijekom istrage svjedok Vladimir Kukavica (list 82-83) iskazao je da je bio pripadnik Civilne zaštite pri Mjesnoj zajednici u Borovu naselju, a nakon pada grada je zarobljen i upućen s još 50 gardista prema križanju Trpinjske i Borovske ceste. Tu im je naređeno da legnu na mokri pijesak, a potom u kanal s licem prema zemlji i rukama na potiljku. Oko njih bili su naoružani pripadnici tadašnje JNA i teritorijalne obrane. Već kad je ležao licem prema zemlji prišao je Živko Balaban, te ga izdvojio u stranu. Prije toga bio je izdvojen dr. Kovačić, pokraj kojeg je kleknuo. Dr. Kovačić je nastavio moliti stražare da ga puste do podruma, da se vrati po oca koji je nepokretan i tako ih je molio oko dva sata. Okolni stražari su mu dobacivali: „Nećeš doktore, liječio si ustaše“. U jednom trenutku iza se pojavio pijani srbijanski vojnik ili teritorijalac, nepoznat i dok su tako klečali, pijani vojnik je prišao doktoru Kovačiću s leđa i naslonio mu pušku na glavu sa zadnje strane rekavši: „Doktore, dal' se ti mene sjećaš, kad sam došao u kod tebe u ambulantu s djetetom, a ti si mene istjerao iz ambulante“, na što je doktor Kovačić odgovorio, da nikoga nije istjerao jer nije dječji doktor. Tek što je doktor Kovačić završio rečenicu, taj vojnik je kleknuo iza njega i ispalio hitac iz vojne puške, model M-48. Doktor Kovačić je klonuo, pa ga je prihvatio rukama, a prišao je Živko Balaban do ovog vojnika i rekao: „Pijana budalo, što to radiš i tko ti je to dozvolio?“, a zatim ga razoružao i odveo dalje. Netko od vojnika JNA je tada dobacio zavoj, kojim je zavio glavu dr. Kovačiću, da bi ponovno bilo naređeno, da se vrati ležati u kanal i što je dalje bilo s dr. Kovačićem, ne zna. U blizini su bili Đuro Vereš i Edo Vajand i oni su mogli vidjeti ranjavanje u slučaju da su okrenuli glavu kad su čuli pucanj, a vjerojatno su prema tamo glavu okrenuli. Svjedok je naveo da je jasno vidio pijanog vojnika, koji je ispalio hitac u glavu dr. Kovačića, da je na sebi imao staru vojnu uniformu, na

ramenu svezanu bijelu platnenu traku, bio je gologlav, podšišan, a nije imao dugačku bradu. Bio je starosti oko 30-35 godina i imao je prirodnu plavu kosu, a inače ga ne poznaje. Nadalje, svjedok je iskazao, da je sreo doktora Kovačića nakon integracije tako da se nisu vidjeli 9 godina, razgovarali su o događajima iz 1991. godine, među ostalim i o zarobljavanju 20.11.1991. godine, pri čemu je dr. Kovačić rekao da ne poznaje vojnika koji je u njega pucao jer se ničega ne sjeća.

Svjedok Josip Križak (list 84) ispitan po istražnom sucu, naveo je, da je kritičnog dana, kao civil, krenuo prema caffe-baru „Lion“ i tražio svog oca. Kad je došao do križanja Borovske i Trpinjske ceste, zaustavio se kod Vereša, Pečkovskog, dr. Kovačića i Piera Suzani, koji su sjedili na zemlji, a svi drugi ljudi su ležali poredani jedan iza drugoga. Zapitao je vojnog policajca da ga pusti do autobusne stanice, što je on dozvolio, tako da ne zna što se dogodilo s ove četiri osobe koji su sjedili i s ostalima. Po procjeni, svi su oni bili zarobljenici, nije im se moglo prići, a čuvali su ih vojni policajci. S druge strane ceste, u desno, također su bili civili okruženi vojnom policijom. Po pronalasku oca, vraćao se nazad i prolazeći pored vojnog vozila „Pintzgauer“, vidio je okrivljenog Dušana Zinajića kako stoji pored vojne policije na polovini ceste. Doktora Kovačića je vidio nešto dalje s previjenom glavom. Okrivljenog Dušana Zinajića poznaje od prije rata i siguran je da ga je vidio kritičnog dana. Nije vidio da je on imao oružje kod sebe, dok je stajao s vojnim policajcima.

Ispitan u istrazi svjedok Erih Šarić (list 85) iskazao je da je ležao među zarobljenim civilima u redu, a do njega je bio dr. Kovačić. Tada se začuo pucanj i vidio je nekih četvero da se naguravaju, ali ne zna koji su bili, misli da je vojska. Tu su ležali nekoliko sati i nakon toga pješke išli do Kombinata Borovo, gdje su ih popisali, te je upućen u logor Stajičevo. Nije vidio da je dr. Kovačić ozlijeđen i tko ga je ozlijedio, ali je vidio da je krvav u predjelu glave. Ne zna kako se to desilo, jer je licem ležao prema zemlji i zbog straha se nije okretao lijevo – desno. Istražni sudac je konstatirao da se sa svjedokom dosta teško uspostavlja kontakt, odnosno da postoje poteškoće pri razumijevanju pitanja.

Ispitan tijekom istrage, svjedok Đuro Pečkovski (list 89-90) iskazao je, da je bio prije rata uposlen u Borovo Komercu. Dana 20. studenoga 1991. godine, u vrijeme okupacije dijela grada „Borovo naselje“ bio je zarobljen među više od 100 civilnih osoba. U jednom momentu oko 15,00 sati, našli su se ispred caffe-bara „Lion“. Predao se skupa s roditeljima, koje su odvojili, a njega bacili u pijesak i naredili da legne potrbuške. Jednako je bilo naređeno četrdesetorici do pedesetorici muških osoba, što su svi učinili, a ruke stavili na potiljke glave. Tu u blizini, na udaljenosti od 15-ak metara nalazio se i Tomislav Kovačić, koji je inače liječnik i poznavao ga je od ranije jer je s njim odrastao. Tomislav Kovačić je sjedio. Svjedok navodi, da je njega osobno pozvao jedan od oficira bivše JNA i naredio mu da sjedne na zemlju, tako da je sjeo odmah iza leđa Tomislavu Kovačiću, udaljen od njega otprilike oko pola metra. Prošlo je otprilike 10-15 minuta kada je prišao okrivljeni Dušan Zinajić, kojeg također poznaje od ranije. Svjedok navodi da je okrivljeni bio obučen u odoru JNA, u rukama je imao poluautomatsku pušku, koju je podigao i cijev puške stavio mu na sljepoočnicu s desne strane, a pušku je prethodno repetirao. Okrivljeni se držeći cijev puške na sljepoočnici obratio riječima: „Đuro, ti si pucao na nas, znaš koliko si nas pobio.“ Svjedok navodi, da je odgovorio, da nije pucao, nego da je čuvao stan Zorana Sandića. U to vrijeme otac Tomislava Kovačića je ležao u

podrumu jedne zgrade u Borovu naselju, pa je oštećeni glasno vikao jednom oficiru bivše JNA da ga pusti kod oca, kako bi ga izvukao iz podruma. Njegov otac je bio starija osoba i imao je ugrađen kateter, odnosno vrećicu. Dok je oštećeni to vikao, svjedok navodi, da je okrivljeni sklonio cijev puške s njegove sljepoočnice i okrenuo cijev prema glavi Tomislava Kovačića. U tom trenutku okrivljeni je rekao: „I ti si Kovačiću“ i odmah pucao i pogodio oštećenika u potiljak, poslije čega je oštećeni pao potrbuške prema naprijed. Nitko od vojnika bivše JNA nije povukao za ruku okrivljenog. Na potiljku oštećenog počela je curiti krv, a oficir bivše JNA je zvao vojnike i oni su oštećenom odmah tu ukazali prvu pomoć, stavljajući mu jastučiće za zaustavljanje krvi. Vojnici su podigli oštećenog, koji je bio ošamućen, mogao je hodati i iza toga su ga negdje odveli. Oficir je naredio da se okrivljenog razoruža, pa su to vojnici i učinili i odveli ga 10-ak metara od mjesta događaja.

Tijekom istrage izvršeno je suočenje između okrivljenog Dušana Zinajića i oštećenog Tomislava Kovačića, dana 04. srpnja 2006. godine (list 68-69), kojom prilikom je oštećeni izravno rekao okrivljeniku, da ga je vidio kritičnog dana kako stoji sa strane na pločniku i koji mu je vikao: „Ti si za Tuđmana, ti nisi Srbin“, na što je okrivljeni uzvratilo: „Ja njemu nisam ništa rekao, za 40 godina nikada se nismo posvadili niti se pozdravili, on ima svoje društvo, a ja svoje društvo, 100% sam siguran da nisam pucao u doktora Kovačića. Bilo je suda i za vrijeme Krajine, pa ne znam zašto me nije prijavio da sam pucao u njega.“ Na to je oštećeni izjavio, da okrivljenika nije prijavio, jer je okrivljeni slovio za opasnu osobu.

Na DVD snimci (list 97) vidljivo je mjesto događaja ispred caffè-bara „Lion“, na raskrižju Borovske i Trpinjske ceste, na kojem mjestu su dana 20.11.1991. godine zatočeni civili, od kojih su neki ležali, klečali ili čučali, među kojima i oštećeni Tomislav Kovačić, a koje su čuvali naoružani pripadnici tzv. JNA i paravojsnih postrojbi.

Ispitan u istrazi, okrivljeni je u svoju obranu naveo (list 41-42), da je u rujnu 1991. godine postao pripadnik teritorijalne obrane u Borovu selu i tada zadužio odoru maslinasto zelene boje. Prethodno da je bio na rasporedu u Bogojevu, a u Borovu selu da je zadužio poluautomatsku pušku tzv. „PAP-ovku“ i imao zadatak svaku drugu noć biti na straži pored Dunava, u zoni po imenu „Koreja“. U pogledu ranjavanja Tomislava Kovačića, kojeg je poznavao od ranije, naveo je, da je toga dana išao vidjeti svoj stan, obzirom da su mu supruga i djeca bili u Vojvodini. Išao je iz ulice Industrijske prema ulici Karla Marxa i na križanju ugledao mnoštvo civila na zemlji i sa strane, a oko njih su stajali pripadnici JNA, koji su ih raspoređivali i odvajali. Tu je zastao zajedno s još par vojnika, odnosno ljudi koji su išli, također obučeni u uniformu, vidjeti svako svoj stan. Tu je vidio Tomislava Kovačića, s kojim uopće nije kontaktirao i ništa mu nije rekao, nego je razgovarao s drugim civilima, koje je poznavao od ranije, a svi su tu bili zarobljeni. Dok su tako pričali odjednom se čuo hitac, a ne zna iz kojeg pravca. Vidio je da je Kovačić ranjen. Okrivljenik navodi, da je prema njemu osobno tada prišao jedan od vojnika JNA i oduzeo mu pušku. Za sebe navodi da je bio u prilično pijanom stanju, tako da je taj vojnik valjda mislio da je on i pucao. Ali, nije pucao, već je samo bio jako pijan. Nakon toga, taj isti vojnik odveo ga je među građane – civile, a nakon 15 minuta izvadio iz kamiona i vratio mu oružje, rekavši da nije pucao i da može ići. 15 dana iza toga Kovačić je nastavio raditi u ambulanti u Borovu i s njim nikad nije bio u konfliktu. Te zgrade u SMB odori bio je obučen Vasa Pivarski, a od zarobljenih civila s kojima je razgovarao sjeća se

Ljubiše Subanovića, dok se iz kamiona sjeća zatočenih civila Josipa Blaževića i jednog dečka, kojem ne zna ime. Od prije rata poznavao je Živka Balabana, radili su u istom Kombinatru Borovo, ali ga kritičnog dana nije vidio.

Obrana okrivljenog nije osnovana, u dijelu u kojem navodi da nije ispalio hitac iz puške prema oštećenom Tomislavu Kovačiću i ranio ga u glavu.

Nesumnjivo je iskazima oštećenika Tomislava Kovačića, te svih ispitanih svjedoka, Eduarda Vajanda, Đure Vereša, Josipa Blaževića, Vladimira Kukavice, Josipa Križaka, Eriha Šarića i Đure Pečkovskog, utvrđeno da je kritičnog dana, nakon okupacije dijela Vukovara, zvanog „Borovo naselje“, ranjen oštećeni Tomislav Kovačić. Ispitani svjedoci su opisali na koji način se to dogodilo, opisujući suglasno okolnosti pod kojima je krivično djelo počinjeno. Svi svjedoci događaj opisuju tako da navode, da su zarobljeni civili okupljeni na prostoru ispred caffè-bara „Lion“ i natjerani da legnu na zemlju. Među njima se nalazio i oštećeni Tomislav Kovačić, koji se stalno podizao i tražio pomoć, da mu se pomogne spasiti oca, koji je ostao u jednom od podruma, a tada je ispaljen hitac. Svjedoci Đuro Vereš i Vladimir Kukavica iskazuju, da ne poznaju osobu koja je pucala, svjedok Erih Šarić, da nije vidio da je oštećeni ozlijeđen i tko ga je ozlijedio, a svjedok Josip Križak da nije vidio tko je pucao prema oštećeniku, ali je vidio da je oštećeni ranjen. Oštećeni Tomislav Kovačić i svjedoci Eduard Vajand, Josip Blažević i Đuro Pečkovski iskazali su, da je u oštećenog pucao upravo okrivljeni, iz neposredne blizine i da ga je ranio u glavu. I sam okrivljeni navodi u svojoj obrani, da se kritične zgrade nalazio na mjestu događaja, da je bio u odori, naoružan puškom, koju mu je jedan od vojnika tadašnje JNA, oduzeo. Na temelju iskaza oštećenog i ispitanih svjedoka, posebno iskaza svjedoka Josipa Blaževića, Eduarda Vajanda i Đure Pečkovskog, slijedi zaključak, da je iz puške u oštećenog pucao okrivljenik. Okrivljeni je postupio protivno odredbi čl.3. st.2. toč.a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, kojom je zabranjeno nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja, kao i protivno toč.c), kojom su zabranjene povrede osobnog dostojanstva, osobito uvredljivi i ponižavajući postupci prema civilnim osobama. Da je oštećeni bio civilna osoba, nesumnjivo je.

Okrivljeni je počinio krivično djelo koje mu se ovom optužnicom stavlja na teret, pa je ova optužnica osnovana i na zakonu utemeljena.

ZAMJENIK ZUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Vlatko Miljković

Prilog:

1) spis br.Kio-24/06. (1-99)